

Sygn.akt III AUa 785/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Sławomir Bagiński (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Orechwa-Zawadzka

SA Alicja Sołowińska

Protokolant: Barbara Chilimoniuk

po rozpoznaniu na rozprawie 13 marca 2019 r. w B.

sprawy z odwołania J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o wszczęcie postępowania w celu ustalenia stażu pracy

na skutek apelacji wnioskodawczyni J. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z 25 września 2018 r. sygn. akt III U 563/18

uchyla zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z 11 lipca 2018r. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania organowi rentowemu.

SSA Barbara Orechwa-Zawadzka SSA Sławomir Bagiński SSA Alicja Sołowińska

Sygn. akt: III AUa 785/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 11.07.2018 r. ZUS odmówił J. K. wszczęcia postępowania o ustalenie wymiaru okresów składkowych i nieskładkowych.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. K. stwierdziła, że nie zgadza się z decyzją wskazała, że oczekuje decyzji o w odpowiedzi na wniosek z 30.05.2018 r. Wskazała, że wnosi o rozpatrzenie wniosku do 1998 r. roku i po 1998 r., ponieważ podlegała ubezpieczeniu i miała prawo złożyć taki wniosek. W piśmie z 24.09.2018 r. wskazała między innymi, że wnosi o objęcie postępowaniem czy podlegała obowiązkowi ubezpieczenia w okresie od 1998 r. do 2004 r., a dokładnie po 20.12.2000 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe nie przewiduje wydawania decyzji w przedmiocie ustalania stażu pracy – okresów składkowych i nieskładkowych

Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z 25 września 2018 r. oddalił odwołanie.

W uzasadnieniu sąd pierwszej instancji stwierdził, że postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ma charakter odwoławczy i dotyczy weryfikacji oraz oceny zgodności z prawem decyzji wydanej przez ZUS. W wyroku z dnia 6 września 2000 r. (II UKN 685/99) Sąd Najwyższy uznał, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot żądania jest określony treścią decyzji organu rentowego, od której odwołanie wszczyna postępowanie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W świetle treści zaskarżonej decyzji Sąd był zobowiązany zbadać, czy organ rentowy prawidłowo odmówił odwołującej wszczęcia postępowania i wydania decyzji, ustalającej wysokość okresów składkowych i nieskładkowych.

Według Sądu Okręgowego J. K., zarówno w odwołaniu, jak i na rozprawie 25.09.2018 r. oświadczyła, że domaga się, aby ZUS wydał decyzję, w której wskaże wysokość jej okresów składkowych i nieskładkowych, zarówno do 31.12.1998 r., jak i od 1.01.1999 r. Na rozprawie wskazała również, że to ustalenie jest jej potrzebne, zarówno na potrzeby dotychczasowych postępowań, jak i dlatego, iż w 2019 r. uzyska powszechny wiek emerytalny.

Zdaniem Sądu Okręgowego w okolicznościach niniejszej sprawy nie ma podstaw do wszczynania postępowania tylko w celu ustalenia stażu pracy odwołującej, tj. ustalenia ilości okresów składkowych i nieskładkowych odwołującej – do 31.12.1998r., jak i po tej dacie.

Sąd Okręgowy powołał się na treść art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz § 2 i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11.10.2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe

Zdaniem Sądu Okręgowego w świetle ww. przepisów nie ma podstaw do wydania decyzji, ustalającej staż pracy. ZUS może bowiem wydać tylko decyzję, dotyczącą prawa do świadczenia, wysokości lub przeliczenia świadczenia oraz podlegania ubezpieczeniu i okresie tego podlegania. Nie może natomiast wydać decyzji tylko ustalającej staż pracy i wskazującej ilość okresów składkowych i nieskładkowych, a więc uwzględniającej żądanie odwołującej. Wysokość tego stażu ma bowiem znaczenie i jest kwestią wstępną, do wydania innych decyzji merytorycznych, tj. ustalającej kapitał początkowy, przyznania renty, emerytury. J. K. może kwestionować staż pracy w odwołaniach od decyzji dotyczących kapitału, przyznania lub odmowy przyznania renty czy emerytury. Odwołująca wywodziła, iż kwestia stażu pracy ma znaczenie zarówno dla emerytury z tytułu opieki nad dzieckiem, której dochodziła w przeszłości, jak i emerytury w powszechnym wieku, do której prawo nabędzie w 2019r.

Według sądu pierwszej instancji istota decyzji organu rentowego polega na rozstrzygnięciu o prawie do konkretnego świadczenia (lub o jego wysokości) jako całości, a nie o poszczególnych elementach składających się na to prawo. Sąd stwierdzający spełnienie przez ubezpieczonego jednego lub więcej warunków powstania prawa do świadczenia, nie może ustalić tego w sentencji wyroku, przy jednoczesnym oddaleniu odwołania ubezpieczonego od niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego (wyrok SN z dnia 15.12.2000r., II UKN 147/00, OSNP 2002/16/389). W sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych nie jest bowiem możliwe wydanie wyroku ustalającego spełnienie przez ubezpieczonego niektórych warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia i przyznającego to świadczenie pod warunkiem spełnienia pozostałych warunków w przyszłości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.02.2010r., I UK 262/09). Sąd w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie może więc wydać wyroku ustalającego staż pracy, tj. określającego wysokość okresów składkowych i nieskładkowych. Wysokość tego stażu będzie zaś podlegać badaniu w sprawie z odwołania, dotyczącego decyzji o przyznaniu lub odmowy przyznania emerytury i renty oraz o ustaleniu wartości kapitału początkowego.

Sądowi Okręgowy wskazał, że w przeszłości J. K. odwoływała się od decyzji ZUS, odmawiających jej prawa do emerytury z tytułu opieki nad chorym dzieckiem. Po raz pierwszy takiej emerytury odmówiono odwołującej decyzją ZUS z 27.01.1997 r., a następnie decyzją z 28.02.1997 r. i decyzją z 17.12.2002 r. Podstawą tych decyzji było ustalenie przez ZUS, iż J. K. nie wykazała 20-letniego stażu pracy. J. K. wniosła odwołanie od decyzji z 17.12.2002 r. do Sądu Okręgowego w Warszawie (sygn. akt XIII U 87/03). Jej odwołanie zostało oddalone a Sąd Apelacyjny w Warszawie

wyrokiem z 22.09.2004 r. (sygn. akt III AUa 76/04) oddalił apelację ubezpieczonej. Ponowne postępowanie sądowe, dotyczące uprawnień do ww. emerytury toczyło się w Sądzie Okręgowym w Ostrołęce pod sygn. akt III U 2023/04, odwołanie zostało oddalone a Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 8.03.2006 r. (sygn. akt III AUa 135/06) oddaliła apelację. We wszystkich tych postępowaniach podlegał badaniu staż pracy J. K., w tym okresy urlopów wychowawczych oraz okresów niewykonywania pracy z uwagi na opiekę nad dziećmi do lat 4 lub opiekę nad dzieckiem szczególnej troski a także okresy opłacania składek na ubezpieczenie społeczne za odwołującą przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej.

Sądowi stwierdził, że J. K. wniosła o wznowienie ww. postępowań w sprawach IIIAUa 76/04 i IIIAUa 135/06, wskazując na błędne ustalenie jej stażu pracy. Postanowieniem z 22.08.2018r. Sąd Okręgowy w Ostrołęce na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. w zw. z art. 405 k.p.c. uznał się niewłaściwym i obie sprawy przekazał do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie III Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. W tych postępowaniach Sąd będzie ustalał wysokość stażu pracy, bowiem jest to kwestia konieczna do oceny zasadności wznowienia i warunków do przyznania prawa do emerytury. Kolejne postępowanie w przedmiocie emerytury z tytułu opieki nad chorym dzieckiem toczyło się w Sądzie Okręgowym w Ostrołęce w sprawie z odwołania od decyzji z 21.04.2017 r. (...) 361/17). Także wówczas odwołanie J. K. zostało oddalone a Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z 19.07.2018 r. w sprawie IIIAUa 437/18 oddalił apelację J. K..

Sąd Okręgowy podał również, że odwołująca dochodziła przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, a ZUS decyzją z 23.02.2017 r. odmówił jej prawa do tego świadczenia. Organ rentowy wydawał również decyzję o ustaleniu kapitału początkowego (decyzja z 15.03.2017 r.), J. K. kwestionowała tę decyzję przed Sądem Okręgowym w Ostrołęce (III U 195/17). Jej odwołanie zostało częściowo uwzględnione.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż kwestia wysokości stażu pracy była przedmiotem decyzji ZUS i będzie jeszcze przedmiotem badania w toku spraw o wznowienie postępowań w sprawach IIIAUa 76/04 i IIIAUa 135/06. Nadto w kwestii stażu pracy ZUS będzie musiał się wypowiedzieć w decyzji w przedmiocie uprawnień do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, który to wiek odwołująca osiągnie w 2019 r.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniosła J. K.. Wyrok zaskarżyła w całości. Zarzuciła mu naruszenie:

- art. 115-124 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,
- przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym
- art. 459- 479 k.p.c.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia w innym składzie. Wniosła także o dopuszczenie dowodu z akt Sądu Okręgowego sygn.. akt III U 361/17 i wysłuchanie apelującej.

W uzasadnieniu wskazała, że już 30 maja 2017 r. złożyła wniosek o ustalenie stosunku ubezpieczenia za okres do 1998 r. oraz podleganie ubezpieczeniu po 1998 r. Wskazała też, że jej pismo z 21 maja 2018 r. potraktowano jako nowy wniosek. Ze sposobu sformułowania argumentów apelacji i jej kierunku wynika, że skarżąca zakwestionowała potraktowanie jej sprawy jako sprawy o ustalenie stażu pracy, zamiast uznać ją za sprawę o ustalenie stosunku ubezpieczenia. W końcowej części apelacji skarżąca podniosła, że w dalszym ciągu nierozpoznany jest jej wniosek z 30 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

1. Odniesienie się do zarzutów apelacji sprawia zasadniczą trudność wobec tego, że skarżąca nie skonkretyzowała jakie przepisy naruszono. Zarzuty dotyczą bowiem około 80 przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, około 40 przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j. t. Dz. U. 2018.,1270 ze zm.), dalej zwanej „ustawą emerytalną”, a także całej ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t. Dz.U.2019.300 ze zm.), dalej zwanej „ustawą systemową”. Przy tym

skarżąca nie wskazuje na czym polega naruszenie. Na marginesie wyjaśnić należy, że przepis jest to zdanie w sensie gramatycznym.

Tak sformułowana apelacja nie spełnia wymogu zwięzłego przedstawienia zarzutów (art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c.). W tym znaczeniu, że powinno się zarzucać naruszenie prawa w części odnoszącej się do przedmiotu sprawy. Tymczasem skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów, które w żadnym wypadku nie mogły być brane pod uwagę przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy, nie mówiąc już o ich zastosowaniu. Skarżąca zarzuca bowiem m. in. naruszenie przepisów mających zastosowanie w sprawach z zakresu prawa pracy, czy też w postępowaniu w sprawach o naruszenie posiadania. Apelacja nie spełnia też wymogu uzasadnienia zarzutów (art. 368 § 1 pkt 3 k.p.c.). Trudno bowiem odnaleźć związek między powołanymi w zarzutach przepisami, a uzasadnieniem apelacji.

Z tego względu nie ma potrzeby odnoszenia zarzutów tak jak zostały sformułowane w części wstępnej apelacji.

1. Istotą apelacji jest niezgoda skarżącej na odmowę ustalenia okresów ubezpieczenia.

Zasadniczym problemem, który należało wstępnie rozstrzygnąć, i przed którym stanął już organ rentowy, była kwestia rzeczywistej treści wniosku ubezpieczonej – treści odzwierciedlającej jej intencję. Interpretacja wniosku dokonana przez organ rentowy powinna być skierowana na umożliwienie merytorycznego zbadania zgłoszonego żądania, poprzez wydanie decyzji rozstrzygającej o stosunku prawnym, a nie na odmowę wydania takiego rozstrzygnięcia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wynika to z art. 8 k.p.a., który zawiera dyrektywę dotyczącą prowadzenia postępowania w taki sposób, aby nie budziło ono wśród jego uczestników nieufności zarówno wobec organu administracji prowadzącego postępowanie, jak i wobec innych organów władz publicznych. Z zasady określonej w art. 8 k.p.a. wynika, że organ administracji (organ rentowy) powinien dążyć do ustalenia rzeczywistej woli strony, jeżeli treść i charakter pism składanych przez stronę budzi wątpliwości (zob. wyrok NSA z 18.01.1999 r., (...) SA 166/98, LEX nr 47261; wyrok NSA z 2.06.1999 r., I SA (...), LEX nr 48570; wyrok NSA z 26.11.1999 r., I SA/Łd (...), LEX nr 40547).

Organ rentowy w zaskarżonej decyzji przyjął, że rozstrzyga o wniosku z 21.05.2018 r. Należy zatem rozeznaczyć jaką była rzeczywista treść tego wniosku. J. K. w piśmie z 21.05.2018 r. stwierdziła, że nie został rozpatrzony jej wniosek z 30.05.2017 r. Wskazała też, że istotne jest ustalenie kiedy nabyła 20 lat pracy i dlaczego po 17.12.2000 r. (...) nie odprowadzała składek. W dalszej części jednoznacznie wskazała „proszę rozpatrzyć wniosek złożony do ZUS w dniu 2017.05.30 r.”. Wnioskodawczyni wskazała na potrzebę odpowiedzi na pytania: dlaczego po 17.12.2000 r. (...) nie odprowadzała składek; czy były podstawy prawne do opłacania składki przez (...) po 17.12.2000 r.; jeśli ustał obowiązek odprowadzania składki to dlaczego; dlaczego ZUS zgodził się na korektę składki.

Z przedstawionej treści pisma z 21.05.2018 r. wynika, że wnioskodawczyni chodziła o rozstrzygnięcie o stosunku ubezpieczenia powstałym na podstawie tytułu, o którym mowa w art. 6 ust. 2 ustawy systemowej.

Potwierdza to treść wniosku z 30.05.2017 r., którego rozpatrzenia wnioskodawczyni domaga się w piśmie z 21.05.2018 r. W piśmie z 30.05.2017 r. (data wpływu do organu rentowego) skarżąca sformułowała następujący wniosek: „Wnoszę o ustalenie, że w okresie od 1 grudnia 1993 r. do 25 października 2002 r. i od 1 listopada 2002 r. do 30 kwietnia 2004 r. istniał obowiązek ubezpieczenia J. K. przez (...) z tytułu zasiłku stałego na dziecko szczególnej troski...”

Te okoliczności wskazują jednoznacznie, że wnioskodawczyni także w piśmie- wniosku z 21.05.2018 r. chodziło o ustalenie stosunku ubezpieczenia społecznego. Z okoliczności sprawy wynika przy tym, że dla rozstrzygnięcia o tym stosunku może być potrzebne ustalenie długości okresów składkowych i nieskładkowych, mających wpływ na istnienie tytułu do ubezpieczenia społecznego, o którym mówi art. 6 ust. 2 ustawy systemowej.

2. W niniejszej sprawie zasadnicze znaczenie mają regulacje zawarte w ustawie systemowej. Przepisy tej ustawy nie zawierają ogólnego przepisu wskazującego na możliwość prowadzenia postępowania na wniosek ubezpieczonego, czy też płatnika składek, nie zawierają np. przepisu odpowiadającego treści art. 116 ust. 1 ustawy emerytalnej. Jednakże w postępowaniu toczącym się przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, w zakresie nieuregulowanym ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych, stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego (art. 123 ustawy

systemowej). Ponadto stosownie do art. 180 § 1 k.p.a. w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się przepisy kodeksu, chyba że przepisy dotyczące ubezpieczeń ustalają odmienne zasady postępowania w tych sprawach.

Z powyższych względów niniejszej sprawie zastosowanie miał art. 61 § 1 k.p.a. w zw. z art. 123 ustawy systemowej: „Postępowanie administracyjne wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu”. „Żądanie skierowane do organu administracji publicznej tylko wtedy wszczyna ogólne (jurysdykcyjne) postępowanie administracyjne uregulowane w tym Kodeksie, kiedy dotyczy sprawy załatwionej w drodze decyzji administracyjnej, tj. jeżeli przepisy prawa materialnego upoważniają ten organ do rozstrzygnięcia co do wniesionego żądania przez wydanie decyzji administracyjnej – zob. wyrok NSA z 19.01.2006 r., (...) 340/05, LEX nr 196292. W razie gdy wniosek wszczynający postępowanie administracyjne budzi wątpliwości organu administracji publicznej co do treści zawartego w nim żądania, organ ten jest obowiązany ustalić rzeczywistą treść tego żądania, należycie i wyczerpująco informując wnoszącego podanie o okolicznościach faktycznych i prawnych mogących mieć wpływ na ustalenie jego praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego – zob. wyrok NSA z 26.07.2006 r., II OSK (...), LEX nr 266429” (Andrzej Wróbel. Komentarz aktualizowany do art.61 Kodeksu postępowania administracyjnego. LEX. Stan prawny na 2018.12.13).

Żądanie wnioskodawczyni dotyczyło ustalenia czasu podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Natomiast w myśl art. 83 ust. 1 pkt 2 ustawy systemowej Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności:

- 1) zgłaszania do ubezpieczeń społecznych;
 - 1a) ustalania płatnika składek;
- 2) przebiegu ubezpieczeń;
- 3) ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek;
 - 3a) ustalania wymiaru składek na Fundusz Emerytur Pomostowych i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu tych składek;
- 4) ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych;
- 5) wymiaru świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

W art. 83 ust. 1 ustawy systemowej ustawodawca, posługując się zwrotem "w szczególności", stworzył przykładowy katalog spraw indywidualnych, w których Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję. W tym katalogu wymienił sprawy dotyczące przebiegu ubezpieczenia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego mieści się w tym pojęciu ustalenie okresów podlegania ubezpieczeniu i opłacenia należnych składek za poszczególne okresy.

Jednocześnie poczynić należy zastrzeżenie, że sprawę z każdego tytułu ubezpieczenia, zwłaszcza kiedy zmienia się płatnik, należałoby rozpoznawać osobno. Tytuł ubezpieczenia społecznego jest bowiem podstawą powstania stosunku ubezpieczenia społecznego, stosunku który zasadniczo powinien ograniczać przedmiot sprawy przed organem rentowym. Ponadto powstanie innego stosunku ubezpieczenia społecznego wiąże się z reguły ze zmianą płatnika. W konsekwencji co do zasady niepotrzebna byłaby kumulacja podmiotów występujących w jednym postępowaniu.

Tak więc wnioskodawczyni uprawniona była do złożenia wniosku, a jego rozpoznanie leżało w kompetencji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Z punktu widzenia formalnego nie jest przy tym istotne, że kwestie posiadania przez wnioskodawczynię okresów składkowych i nieskładkowych były przedmiotem ustaleń, jako kwestii prejudycjalnej, w sprawach o świadczenia, w tym świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Przedmiotem rozstrzygnięcia nigdy nie była bowiem kwestia przebiegu ubezpieczenia – okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu.

Tak więc odmowa wydania decyzji we wskazanym wyżej przedmiocie –sformułowana jako odmowa wszczęcia postępowania o ustalenie okresów składkowych i nieskładkowych nie załatwia rzeczywistego wniosku ubezpieczonej. Gdyby wniosek skarżącej sprowadzał się do ustalenia okresów składkowych i nieskładkowych, co miałyby służyć ustaleniu uprawnień do świadczenia, to stanowisko organu rentowego i sądu pierwszej instancji uznać należałoby za prawidłowe. Jednakże, jak wskazano wyżej, wniosek J. K., nawet potraktowany formalnie – językowo, zawiera żądanie ustalenia okresów ubezpieczenia, poprzez wyraźnie stwierdzenie w piśmie z 21.05.2018 r., że ubezpieczona „prosi o rozpoznanie wniosku z 30.05.2017 r.”.

3. W odniesieniu do spornego zagadnienia – przebiegu ubezpieczenia, organ rentowy ani sąd pierwszej instancji nie poczyniły żadnych ustaleń, nie wskazały czy wniosek o ustalenie podlegania ubezpieczeniu jest uzasadniony i w jakim zakresie oraz nie odniosły się do istnienia lub nieistnienia stosunku ubezpieczenia społecznego.

Taka sytuacja prowadzi do wniosku, że zachodzi konieczność zastosowania art. 477^{14a} k.p.c. Jest to bowiem sytuacja nierozpoznania istoty sprawy, już przez organ rentowy.

Sąd Najwyższy wyjaśnił, że art. 477^{14a} k.p.c. służy rozwiązywaniu sytuacji, w których - ze względu na zakres kompetencji sądu ubezpieczeń społecznych - przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji nie może doprowadzić do usunięcia uchybień popełnionych przez organ rentowy (por. postanowienie SN z 20 października 2016 r., I UZ 22/16, LEX nr 2159129). Przepis ten stosowany jest wtedy, gdy konieczne jest skasowanie decyzji organu rentowego i wydanie nowej, po przekazaniu sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania, w tym przeprowadzenia prawidłowego postępowania przed tym organem - uwzględniającego wszelkie wymagania wynikające z prawa materialnego (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 listopada 2017 r., I UZ 40/17, LEX nr 2426582).

Wydanie orzeczenia sądu drugiej instancji uchylającego wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania temu organowi wymaga zaistnienia stanu określonego w art. 386 § 4 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 17 października 2011 r., I UZ 33/11).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 477^{14a} k.p.c. orzeczono jak w wyroku.

Barbara Orechwa-Zawadzka Sławomir Bagiński Alicja Sołowińska